

en na 1795 opnieuw en onverholen zijn patriottische beginselen huldigen kon. *Hij* ging heen in eer en aanzien, en van Kaat, eenige maanden later grafwaarts gebracht, voor wie eenmaal het garnizoen der Hofplaats defileerde, terwijl zij aan de zijde van den Prins en omgeven van zijn hofstoet op het exercitieplein stond, was er zoo weinig geheugenis, dat niemand haar met een enkel woord gedacht.

Onverflauwd, tot aan het einde haars levens, gloeide de liefde voor het huis van Oranje in haar borst. Zij heeft het nog bijgewoond dat haar geliefde Prins naar Engeland de wijk nam. Ook dien troost, dat het »toch Oranje boven!» was, moest zij vóór haar dood missen. Door mondelinge overlevering weet men nu nog te vertellen, dat één harer laatste chassinetverzen, bij eene illuminatie ter eere van Oranje, luidde:

Mijn kaars brandt in de pijp, heeft haast een eeuw gebrand,
Nog glimt de leste vonk voor Vorst en Vaderland.

Er zijn er, die beweren dat het Oranjehuis haar verknochtheid met een jaargeld vergold, en dat zij dit genoot, en dus leefde, tot Oranje in 1813 hersteld werd. Uit het hierboven medegedeelde blijkt evenwel dat dit, voor zooveel den tijd betreft ten minste, onjuist is.

Het portret (1) aan het hoofd van dit opstel geplaatst, geeft ons Kaat als de nog krachtige keurvrouw der mosselen te zien. Zeven en dertig jaar is zij »keurvrouw» geweest. Uit de »Amptenboeken» blijkt het volgende:

In n°. 7 leest men op fol. 94 van het 2de gedeelte: den 30 do. (October 1758) »Caetje Mulder Burgeresse alhier geadmitteert tot keurvrouw van de Mosselen bin-

---

(1) Zie de beschrijving der portretten en platen waarop zij is afgebeeld in de Bijlagen II.